

tes som en Kommunesag, i alt Fald for saa vidt som man ikke saaledes kan faae fat paa Brandforsikringselskaberne, at det er praktisk at henvide til dem, og saa et eller to Aar efter opstille ganske andre Grundsaetninger. Nu tror jeg ikke, det er rigtigt at sige, at den Skade, hvorom der her er Spørgsmaal, skal erstattes af Staten; thi det vilde efter min Overbevisning være Uret imod Kjøbstæderne. Man har nu i en Lov for Kjøbstæderne sagt: Den Skade skulle I betale, og hvis man nu for en tilsvarende Skade paa Landet siger: Det er ikke en Kommunesag, men en Statsag, saa vilde man derved bevirke, at Kjøbstæderne først komme til at betale deres egen Skade alene og desuden komme til at bidrage til Erstatningen for den Skade, der sker paa Landet. Jeg kan ikke nægte, at det forekommer mig, at dersom Lovgivningsmagten vil være i Konsekvens med sig selv, saa kan den ikke ret godt nu opstille et andet Princip for Landets Vedkommende, end det for 1½ eller 2 Aar siden opstillede for Kjøbstædernes Vedkommende.

Th. Kruse: Naar ikke den ærede Ministers Udtalelser lige over for mig ligefrem havde krævet det, skulde jeg ikke have taget til Gjemme; men jeg maa gjøre opmærksom paa, at naar de Ytringer, jeg før fremsatte, blive trykte, vil man finde, at jeg aldrig har udtalt noget saa Absurd som, at Udflytterne ikke skulde være interesserede i, at Byen ikke brænder (Udflytelse) eller i alt Fald mindre interesserede end Andre.

Formanden: Det ærede Medlem lader sig undertiden forlede til temmelig stærke Udtryk. Det er ikke ganske rigtigt at sige, at Ministeren har villet lægge det ærede Medlem noget Absurd i Munden.

Th. Kruse: Ja, det er muligt, at det Udtryk, jeg brugte, var mindre heldigt; men i alt Fald kan jeg ikke se rettere, end at den Lante, som blev lagt mig i Munden, ikke er vel betænkt. — Fremdeles udtalte jeg ikke, at Justitsministeren skulde repræsentere Kjøbenhavn og Flækkerne, skjøndt jeg vel kunde have nogen Grund til at tænke noget lignende, efter som den ærede Minister befinder sig her i denne Sal ikke blot som Justitsminister, men ogsaa som Medlem af Folkethinget. Dette sagde jeg imidlertid ikke; men jeg bemærkede, at jeg antog, at den høje Justitsminister udtalte disses Interesser, og at det virkelig var Interesser, som vare værd at udtale, fete fra Kjøbenhavns og Flækkerne Side, medens ingen anden Folkethingsmand havde taget Ordet derfor. Derpaa byggede jeg min Tilslutning til det foreliggende Vædringsforslag, og det forekommer mig ganske sundt betænkt, saa meget mere, som jeg ved 2den Behandling udtalte, at derom kunde jeg af egen Erfaring ikke have nogen Mening. Jeg henholder mig

fremdeles dertil. — Dernæst har jeg ikke kunnet forstaa den høitærede Justitsministers Udtalelser om § 42 i Loven af 2den Marts 1861 og om Sammenhængen mellem denne Lovbestemmelse og det foreliggende Lovforslag anderledes, end at den høitærede Minister gjentagne Gange har maattet paa det Dybeste beklage ikke at kunne effektuere det nævnte Lovsted, med andre Ord ikke at kunne anvise end sige give nogen Slags Erstatning, hvorved dette Lovbud skete Fyldest. Saaledes har jeg opfattet Udtalelsen, og har jeg misforstaaet den, mener jeg, at Misforstaaelsen maatte være saare tilgivelig; men jeg tror, at jeg ikke har misforstaaet den. Jeg antager, at det netop er denne Betragtning, som er bleven stærkt fremhævet fra Begyndelsen af Debatten om dette Lovforslag, og at den ligeledes blev stærkt fremhævet i Fjor. — Med Hensyn til den sidste Udtalelse, om det Spørgsmaal, hvor vidt man burde lade Staten udrede Erstatningen, kan jeg fuldstændig slutte mig til den høitærede Minister. — For saa vidt den høitærede Minister udtalte, at jeg lige over for denne Sag var bleven „stærkere“, jo længere den havde været, tillader jeg mig at tage denne Udtalelse lige frem som en Kompliment. Det er ogsaa min Mening, at jo længere Sagen har været for, desto stærkere er jeg bleven lige over for Lovforslaget og de Grunde, der ere anførte for det. Jeg kan nemlig ikke antage, at dette Ord „stærkere“ skulde gjælde blot og bar mine Udtalelser, thi da tror jeg ikke, at de have været stærkere, end at jeg godt har kunnet forsvare det.

Nasmusen: Den høitærede Justitsminister udtalte, at, naar der skete middelbar Skade paa Bygninger, som vare asfurerede, skulde de efter hans Mening have Erstatning formodentlig af Brandforsikringen. Jeg ønskede imidlertid gjerne at høre den høitærede Justitsministers Mening om, hvorledes den middelbare Skade, der maatte tilføies Bygninger, som ikke vare asfurerede, skulde erstattes, eller maasse mener han, at den ikke skal erstattes. Sæt, at der brænder en Bygning, som er forsikret i et Assuranceelskab, at der ved Siden deraf staar en Bygning, som er asfureret i et andet Selskab, og at det bliver nødvendigt at nedrive noget af den sidstnævnte Bygning for at forhindre Siden i at udbræde sig videre, skal der da ikke gives Erstatning for den nedbrudte Bygning, fordi denne er asfureret i et andet Selskab? Det er jo muligt, at det Selskab, der har asfureret den nedre Bygning, ikke vil betale Erstatning, og at det Selskab, som har asfureret den anden Bygning, heller ikke vil betale, og Resultatet bliver altsaa, at ingen Erstatning gives. Min Mening om dette Lovforslag er den, at det er naturligt, at de, i hvis Interesse Skaden er sket, komme til at betale den. Jeg synes, som ogsaa er udtalt fra flere Sider, at det er urigtigt at lægge Erstatningen over paa Kommunen, og